

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Mișcarea mondială pentru pace

ANIVERSAREA DE 10 ANI

Se împlinesc, în mai, 10 ani de când s-a constituit, în urma întrunirii de la Varșovia a intelectualilor progresiști, Mișcarea mondială a partizanilor păcii, prin congresul de la Paris din 1949. Deoarece această mișcare s-a impus ca necesară pe întreg globul pământesc și a înregistrat mari succese, de aceea plenara Comitetului național pentru apărarea păcii de la București, din 10 februarie, a rânduit pe întreaga țară aniversarea festivă a acestui eveniment, spre luminarea fiecăruia în parte și a tuturor cetățenilor împreună.

Pe pământ pace și între oameni bunăvoie, iată cântarea îngerilor la ieslea pruncului Iisus din Vifleem. Dar gândul unor oameni hrăpăreți nu a respectat această poruncă. Pentru îndestularea lor peste măsură, unii au cotropit alte popoare, au început sistemul colonial, i-au exploatat pe muncitori și peste tot au aruncat lumea în războaie, de pe urma cărora să profite. Astfel la porunca unor mari capitaliști, se ucideau întreolaltă muncitori, țărani și tineri. Această nebunie a produs în ultimii 50 de ani chiar 18 războaie, între care și două mondiale.

Contra acestei porniri păcătoase s-a ridicat cu hotărâre mișcarea mondială a apărătorilor păcii. Vrînd să ofere locuitorilor săi condițiuni tot mai favorabile de trai, Uniunea Sovietică s-a alăturat cu toată însuflețirea acestei mișcări, care pune lozinca: război războiului. Dacă în țările de apus, capitaliste și imperialiste, există ațîțatori la război, apoi tot acolo există și muncitori, care sînt împotriva uciderii între frați, și deci sînt pentru înțelegere cu frații lor din țările socialiste.

Pentru lămurirea tuturor, congresul de la Paris a rânduit organizarea Comitetelor de luptă pentru pace peste tot, în țări, în regiuni, orașe și sate, ca în fața opiniei publice de pretutindeni să se dezbătă această problemă și fiecare să fie lămurit că votul său sincer și cinstit poate fi numai pentru pace.

Că mișcarea era necesară și avea consimțămîntul general, se vede din faptul, că apelul de la Stockholm, din martie 1950, împotriva armelor atomice a întrunit în curînd peste 520 milioane de semnături, ca dovadă că omenirea nu mai vrea să se

repete o Hiroșimă nouă, cu sute de mii de victime. De aceea la mișcarea aceasta au aderat numeroase întruniri, asociațiuni și organizații din lume, precum: congresul clerului creștin de la Luhaciovite, congresul femeilor de la Copenhaga, conferința învățătorilor de la Viena, congresul mondial al mamelor de la Lausanne, Federația mondială a tineretului, Federația mondială sindicală, Liga societăților de cruce roșie, Uniunea interparlamentară, Asociația mondială a ziariștilor, a istoricilor, a astronomilor, a scriitorilor; Federația mondială a asociațiilor pentru Națiunile Unite și altele; chiar și papa Pius XII a lansat numeroase apeluri cu același scop și cuprins.

Mișcarea mondială a partizanilor păcii cerea, amăsurat cu condițiile de dezvoltare ale vieții social-politice în lume: încheierea unui pact al păcii între marile puteri, posibilitatea coexistenței pașnice a celor două sisteme sociale, salvarea păcii cu mijloace de înțelegere prin tratative, înlăturarea focarelor de ațîțare și războaie, reducerea armamentelor, dezarmarea, încetarea experiențelor cu armele atomice și folosirea energiei atomice în scopuri pașnice. Cu aceste probleme s-au ocupat numeroase conferințe din variate capitale ale lumii, ca Viena, Helsinki, Colombo, Delhi, Stockholm, Moscova, Paris, Oslo, Tokio, Sofia, Cairo și altele. Congrese au avut loc și în Franța, Anglia, America latină; la ele întotdeauna au participat și reprezentanții Bisericii, ca I. P. S. Mitropolit Nicolae Krutički al Patriarhiei ruse, delegații celorlalte patriarhii ortodoxe, apoi delegații romano-catolici și evanghelici. Într-un glas și într-o inimă cu toții erau pentru pace în lume și buna înțelegere între popoare. Uniunea Sovietică a instituit chiar și premiul internațional pentru pace, pentru aceia care luptau cinstit contra exploatării coloniale, amenințării cu armele atomice, și pentru lichidarea războiului rece.

Și rezultatele s-au arătat: s-a încheiat armistițiu în Coreea (1953) și Vietnam (1954), a eșuat agresiunea Izrael-anglo-franceză față de Egipt pentru Suez și s-a năruit contrarevoluția din Ungaria (1956); opinia publică cere încetarea experiențelor cu arme atomice, încetarea războiului co-

Cooperația de consum

Cooperativele de consum unesc pe țăranii muncitori, care desfac produsele agricole și se aprovizionează cu produse industriale. Ele cuprind peste 5 milioane de membri. Ele au un rol important în viața satelor noastre: de a contribui la dezvoltarea legăturilor economice dintre oraș și sat, la întărirea alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, la educarea țăranilor muncitori în spiritul gospodăririi și muncii în comun, ajutîndu-i să treacă la forma superioară a cooperației — la cooperația de producție.

Astfel cooperativele de consum au aprovizionat și aprovizionează satele cu produse industriale variate, după cerințele țăranimii. Numai în 1958 s-au vîndut mărfuri industriale în valoare de aproape 11 miliarde lei, adică cu circa 4 miliarde lei mai mult ca în anul 1954: țesături de lînă, tricotaje, încălțăminte, aparate de radio, biciclete, mobilă, obiecte pentru gospodărie, cherestea, țiglă, ciment, tablă și alte bunuri de consum, materiale de construcție, unelte agricole, îngrășăminte chimice, etc. Aceasta arată că țărănimea muncitoare își ridică nivelul de trai, că la țară pătrunde cultura și civilizația.

Cooperativele de consum au contractat și achiziționat însemnate cantități de cereale, leguminoase, fructe și alte produse agricole, vegetale și animale. Valoarea totală a produselor agricole achiziționate în 1958 este cu peste 1 miliard lei mai mare decît în 1954. Valorificarea produselor agricole pe calea contractelor cu statul, prin cooperative, asigură creșterea veniturilor țăranimii muncitoare și contribuie la aprovizionarea oamenilor muncii de la oraș și a industriei cu produse agricole.

(Continuare în pag. 4)

lonial din Algeria, pacificarea Germaniei federale și altele. Vocile ajung pînă la O.N.U. și de multe ori au dat formă dorită hotărîrilor luate.

În epoca zborurilor interplanetare, grija pentru om sporește; oamenii vor să trăiască și să se bucure de viață; loc și produse sînt pentru toți. Creștinul prin însăși definiție trebuie să fie al păcii!

Trăiască mișcarea mondială a partizanilor păcii!

Prof. M. Șesan

Venirea lui Mesia

(Isaia cap. 53)

Un mare învățat evreu, cu frică de Dumnezeu, anume Maimonide, care a trăit cu multe sute de ani înainte, a zis: „Eu cred cu credință deplină că toate cuvintele proorocilor sînt adevărate”. Ca atare trebuie să fie adevărate și cuvintele proorocului Isaia din cap. 53, care anunță, în vremea aceea, venirea lui Mesia, adică a Domnului nostru Iisus Hristos.

În acest capitol, proorocul Isaia descrie viața și patimile Mîntuitorului, în așa fel, de parcă s-ar fi trecut chiar sub ochii lui.

Iată cum zice: „Cine a dat crezare celor ce ni s-a vestit nouă și brațul Domnului cui s-a descoperit?” Pînă să spună cuvintele acestea, proorocul adusese o veste din partea lui Dumnezeu pentru fiii lui Israil, că: „O mlădiță va ieși din tulpina lui Iesei și un lăstar din rădăcinile lui va da. Și se va odihni peste el Duhul lui Dumnezeu... Și va judeca nu după înfățișarea cea de dinafară și nici va da hotărîre după cele ce se zvonesc, ci va judeca pe cei săraci după pravila lui cea dreaptă și va scoate dreptate sārmanilor din țară. Pe împilator însă, îl va bate cu toiagul gurii lui și cu suflarea buzelor lui va zdrobi pe cel fără de lege” (Isaia 11, 1—11). De aceea proorocul îndemnase poporul să se pregătească pentru primirea lui Mesia.

Însă Dumnezeu le face cunoscut, prin Isaia, că din acest pămînt uscat va ieși o Odraslă.

„El (adică Hristos) a crescut înainte lui (adică înainte lui Dumnezeu) ca o odraslă și ca o rădăcină din pămînt uscat. Nu avea nici chip, nici frumusețe, ca să ne uităm la el, și nici o înfățișare, ca să ne fie drag”.

Prin aceste cuvinte, Isaia își mîngăie sufletul, fiindcă a văzut că din pămîntul uscat al Sionului va ieși o Odraslă sfîntă.

În vedenia lui Isaia, Odrasla care avea să se nască din tulpina lui Iesei, înainte ca să se descopere lui Israil ca Mesia, a venit pe pămînt ca un prunc mic, sălășluindu-se într-o casă de oameni săraci și a crescut an de an ca oricare altul. El va fi Fiul Fecioarei, pe care Dumnezeu a ales-o să nască pe Mesia.

În ce privește frumusețea, n-avea cu ce să se deosebească. Clement din Alexandria, cu privire la frumusețea lui Mesia, zice: „Frumusețea lui se găsea în suflet și în faptele lui, dar înfățișarea lui era simplă”. Justin Martirul și Filozoful îl descrie pe Iisus, că era „fără frumusețe, fără mărime, fără cinste”. Tertulian scrie: „Trupul lui nu avea nici frumusețe omenească și cu atît mai mult strălucire cerească”.

De unde aceasta, cînd știm din alte locuri că este una și aceeași persoană cu cel numit: „Cel mai frumos dintre oameni” și că El coboară din Sionul cel ceresc și că este „întruchiparea frumuseții celei mai desăvîrșite”? (Ps. 45). Această taină ne-o dezleagă însăși Isaia în proorocia sa: Iisus a fost fără frumusețe cînd a luat asupra Sa păcatele noastre, răstignit fiind pe lemnul crucii, căci în adevăr păcatele sînt acelea care urîtesc pe om.

„Disprețuit era și cel din urmă dintre oameni; om al suferinții și deprins cu durerea; unul de care să-ți acoperi fața, cînd îl vezi; disprețuit și socotit ca nimic”.

Cu adevărat, Hristos venind pe pămînt, s-a înfățișat ca om obișnuit și în suferință, pentru care pricină n-a fost luat în seamă de unii cît a stat pe pămînt. Sfîntul Evanghelist Ioan și zice: „În lume era și lumea printr-însul s-a făcut, dar lumea nu l-a cunoscut. Întru ale sale a venit, dar ai săi nu l-au primit” (In. I, 10—11).

„Ci el a luat asupra-și bolile noastre și cu durerile noastre s-a împovărat, pe cînd noi îl socotim ca pedepsit, ca bătut de Dumnezeu și oropsit”. „Însă el fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mîntuirea noastră și prin ranele lui noi toți ne-am vindecat”.

Jertfele sîngeroase ale Vechiului Testament, aduse veacuri de-a rîndul pentru popor, n-au putut să răscumpere măcar păcatul unui singur om.

Însă jertfa pe care a adus-o Domnul nostru Iisus Hristos, murind pe cruce, pentru păcatele noastre, ne-a curățit sufletele cu adevărat. Prin gura profetului Isaia, el zice: „Spatele mele le-am dat spre bătăi și obrazul meu spre palmuire, și fața mea n-am ferit-o de ocară scuipărilor” (Is. 50). Iisus Hristos a fost străpuns pentru păcatele noastre și prin moartea lui am fost răscumparați de sub jugul morții veșnice, și prin ranele lui noi toți am fost vindecați.

Cu toții au rătăcit. Dar păcatele tuturor au fost ispășite. Domnul a făcut să cadă asupra Lui fărădelegea noastră a tuturor. Hristos s-a încărcat cu păcatele noastre, fiindcă El este „Mie-

lul lui Dumnezeu cel ce ridică păcatul lumii” (In. I, 29). „Chinuit a fost și s-a supus, și nu și-a deschis gura sa; ca o oaie spre junghiere s-a adus și ca un miel fără de glas, înaintea celui ce-l tunde, așa nu și-a deschis gura sa”.

Și pentru ce a trebuit Mîntuitorul să rabde această ocară și aceste suferințe? Răspunsul îl dă tot proorocul Isaia:

„Așa i-a fost voia Domnului să-l zdrobească prin suferință. Și fiindcă și-a jertfit viața pentru păcatele noastre, vedea-va pe urmașii săi trăind îndelung și planul Domnului, prin el, va avea izbîndă”.

Iisus avea să-și dea viața drept jertfă pentru vină, ispășind păcatele săvîrșite de oameni față de Dumnezeu și față de semenii lor, aducînd mîntuirea. Și ca răsplată pentru jertfa vieții sale, Dumnezeu i-a dat ca urmași pe credincioși.

„Și de pe urma chinurilor sufletului său se va sătura de fericire; prin știința sa, dreptul, sluga mea, va îndrepta pe mulți, și fărădelegile lor le va lua asupra-și... El cunoaște nevoile noastre sufletești și nevoia noastră de mîntuire. De aceea a luat asupra Sa fărădelegile noastre, ea toți cei ce-l vor mărturisi, să creadă și să facă voia Lui, să fie îndreptați și mîntuiți. Din niște păcătoși plini de fărădelegi să ne facă fii ai Lui.

Pr. Prof. N. Ciudin

Despre Patimile Mîntuitorului

„Păstorul cel bun sufletul său și-l pune pentru oi”.

Ioan 10, 11

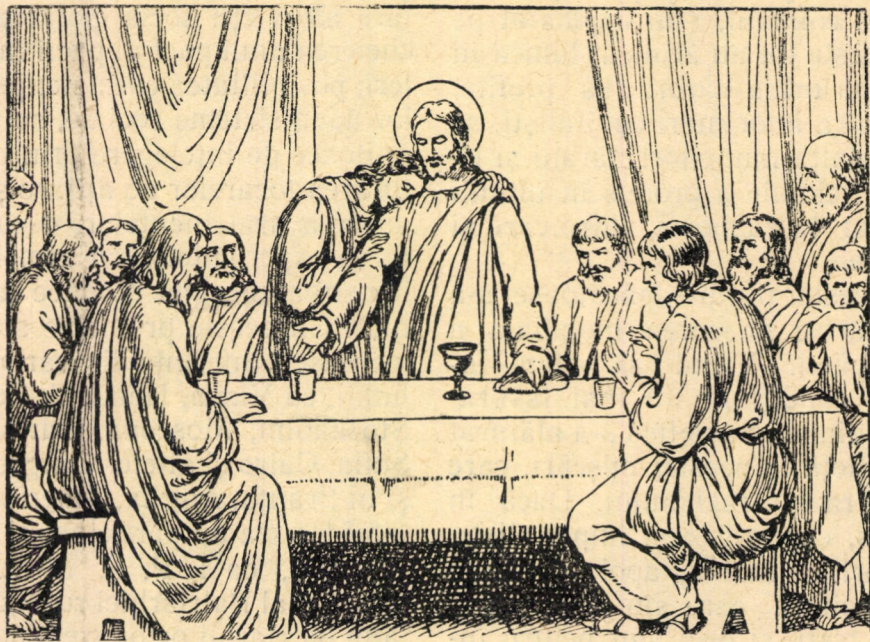
Nu puține sînt cazurile cunoscute nouă de ciobani, care s-au luptat cu dihăniile pădurii pentru turmulița lor, primejdindu-și viața, ba chiar pierzînd-o uneori. Așa au fost totdeauna ciobanii adevărați, căci sînt și „năimiți”, cărora le plac brînză și lîna oilor, dar să le pască și să le păzească ba.

Mîntuitorul Iisus Hristos, ca Dumnezeu atotștiutor și ca unul care, după trup, s-a născut și

chinurile și răstignirea pe cruce, nu este altceva decît împlinirea cuvintelor de mai sus ale Domnului nostru Iisus Hristos. El este păstorul cel bun care viața și-a pus pentru mîntuirea noastră.

*

Învieria lui Lazăr și intrarea mărăeată a Domnului în Ierusalim, în Duminica dinaintea patimilor Sale, a Floriilor, au umplut mai mult de furie pe cărturari și farisei, care căutau acum

a viețuit în chip de om, cunoștea viața sub toate formele ei. De aceea nu odată s-a înfățișat pe Sine norodului ce-l asculta, ca pe un păstor care-și iubește turma, fiind gata să-și dea viața pentru ea. „Eu sînt păstorul cel bun. Păstorul cel bun sufletul său și-l pune pentru oi” (Ioan 10, 11).

În cuvîntarea de despărțire de ucenicii Săi, Iisus arată mai direct și mai pe înțeles acest gînd cînd zice: „Mai mare dragoste decît aceasta nimeni nu are, ca cineva să-și pună sufletul pentru prietenii săi” (Ioan 15, 13). „Săptămîna Patimilor” — cum numesc creștinii zilele dinaintea Învierii — cu vinderea, judecarea, batjocurile,

cu mai multă înverșunare motive și prilej potrivit de a-L prinde și a pune capăt lucrării Lui „căci prea multe semne face”. În acest scop trimite la El o seamă de iscoade pentru a prinde „în cuvînt” pe Mîntuitorul și a arăta poporului că nu merită dragostea cu care îl înconjoară. Dar nu reușesc. În fața acestei situații „arhieriei și cărturarii și bătrînii poporului s-au adunat în curtea lui Caiafa hotărînd să-l prindă pe Iisus și să-l omoare” (Matei 26, 3—4). Era miercuria, cu trei zile înainte de Paștile iudeilor. La împlinirea planului de mai sus sinedriul este ajutat mult de Iuda Iscarioteanul, ucenicul Domnului, care, de dragul

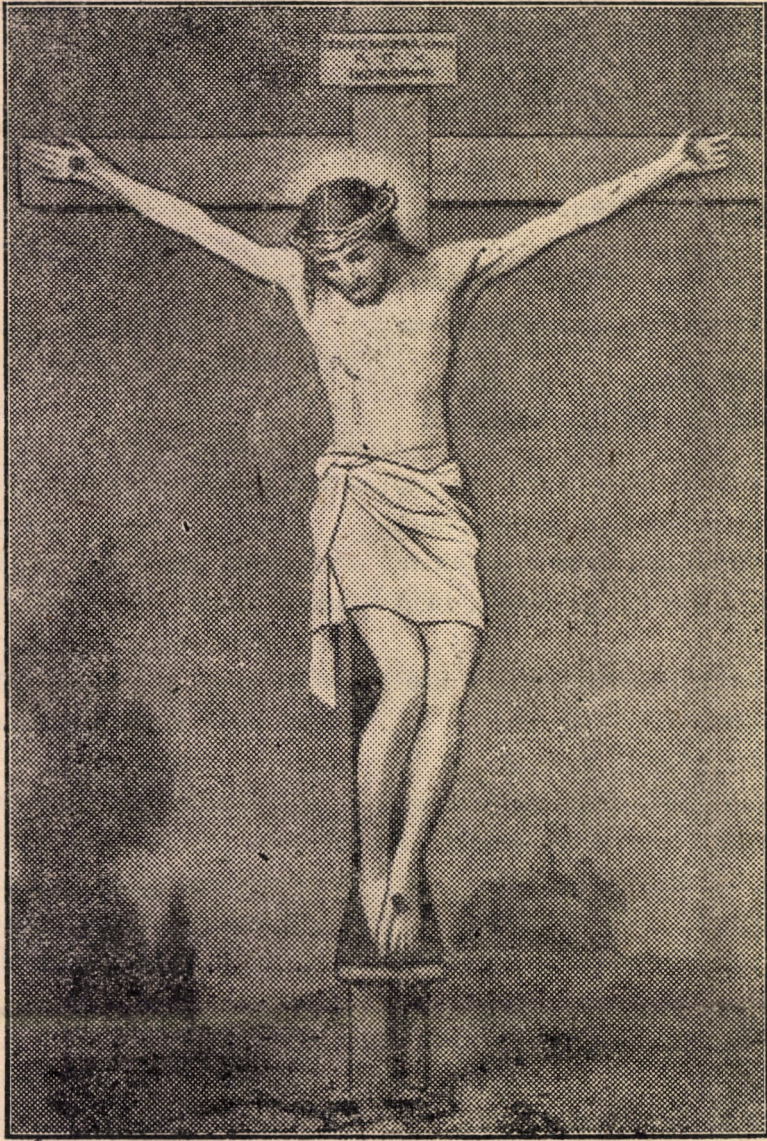
(Continuare în pag. 3)

banilor, se obligă să dea pe Invățătorul său în mîna urmărilor Lui. „Ce pricină te-a făcut, Iudo, vînzător Mîntuitorului? spune cîntarea bisericască. Au doară te-a despărțit de ceata Apostolilor? Au doară te-a lipsit de darul tămăduirilor? Au doară cinînd împreună cu ceilalți, pe tine te-a gonit de la masă? Au doară picioarele celorlalți le-a spălat, iar pe ale tale nu le-a băgat în seamă? O! de cît bine te-ai făcut uitător!”. În

Despre Patimile Mîntuitorului

(Urmare din pag. 2)

Iisus este de loc din Galileea, îl trimite la Irod, care era tetrarh al Galileii, iar Irod împreună cu ostașii săi, „ca să-l batjocorească și să rîdă de el, l-a îmbrăcat într-un veșmînt luminat și l-a trimis iarăși la Pilat” (Luca 23, 11).

amintirea acestei vînzări, cu care încep patimile Mîntuitorului, ziua de miercuri a rămas zi de post pentru creștini, așa cum vineri se postește în amintirea și cinstea Răstignirii Domnului.

„Pe care îl voiu săruta, acela este, prindeți-l pe el!” (Matei 26, 48). Prin semn dragostei, joi seara, Iuda săvîrșește trădarea, predîndu-l pe Iisus în mîinile celor care au venit să-L prindă ca pe un tîlhar, cu săbii și ciomege. Prins și legat, Iisus este dus mai întii la Ana, arhiereu îmbătrînit în rele și socrul arhiereului Caiafa, pe care îl influența mult în treburile sinedriului, căci Ana nu mai era arhiereu în funcțiune. Legat, Iisus este dus de la Ana la Caiafa, unde este bătut, scuipat, batjocorit și învinuit că învățătura Lui are caracter ascuns, dăunător rînduierilor de stat. „Eu pe față am grăit lumii și totdeauna am învățat în sinagogă și în templu unde se adună iudeii, iar pe ascuns n-am grăit nimic” (Ioan 18, 20), zice Mîntuitorul, îndemnînd pe acuzatorii săi să întrebe poporul despre învățătura auzită de la El.

Vineri dimineața, după o noapte de chinuri pentru Mîntuitorul și de frămîntare pentru sinedriști, mai marii poporului țîn o nouă ședință în casa lui Caiafa, deci nu la locul obișnuit de judecată și călcînd în picioare încă o seamă de prevederi judecătorești, și condamnă la moarte prin răstignire pe Iisus, pentru motivul că se făcuse pe Sine Fiul lui Dumnezeu. Spusese oare o minciună? Desigur că nu. Dar hotărîrea lor, ca să aibă putere de executare, trebuia aprobată de puterea romană, care stăpînea o mare parte a lumii de atunci. De aceea, în aceeași dimineață de vineri, Iisus este dus legat la Pilat, procuratorul roman din acele părți. Aflînd Pilat că

În acest timp, „arhierii și bătrîinii înduplecau mulțimile să ceară pe Varava, iar pe Iisus

tuși pentru a obține aprobarea uciderii lui Iisus, devin în chip fățarnic apărători ai Cezarului. „De vei slobozi pe acesta nu ești prieten chezarului” (Ioan 19, 12). Pus în această încercătură, Pilat, om slab de fire, încuviințează răstignirea Domnului, convins fiind de nevinovăția Lui. Totuși, înainte de a-L da în mîna iudeilor, Pilat a poruncit ostașilor „să-L biciuiască” pe Iisus, crezînd că acuzatorilor li se va face milă de El și vor renunța la nebunia lor. Dar nici biciuirile, nici coroana de spini, nici singele care curgea șiroaie, nu înduplecă inimile lor de piatră și Domnul Iisus Hristos este răstignit.

L-au lovit și L-au bătut pe Mîntuitorul cu ce au avut ei mai crud: palme, biciuiri, cunună de spini, oțet, fiere, cuie în mîini și în picioare, străpungere de suliță, iar El și-a arătat dragostea Sa iertătoare spunînd: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac” (Luca 23, 34).

Dacă privim mai cu răgaz aceste puține fapte din cele multe care s-au petrecut în Săptămîna Patimilor și mai ales în Vinerea Mare, precum și întreaga lucrare pămîntească a Domnului nostru Iisus Hristos, desprindem din ele marea dragoste a lui Dumnezeu pentru făptura Sa. Domnul Iisus Hristos a venit în lume să ne arate cum trebuie să trăim după voia lui Dumnezeu. Și ne-a arătat prin învățatura Sa, prin pilda vieții Sale și prin jertfa de pe cruce, adică prin dăruirea vieții pînă la moarte pentru mîntuirea noastră. Iisus, Domnul nostru, a împlinit aceste lucrări, pentru binele oamenilor, cu cea mai deplină și curată dragoste.

Crucea înfățișează lățimea și lungimea, adîncimea și înălțimea dragostei lui Iisus Hristos, cum spune Sfîntul Apostol Pavel în una din epistolele sale. Acest lucru ni-l arată și alți Sfinți Apostoli. Sfîntul Apostol Ioan ne spune: „Întru aceasta am cunoscut dragostea (lui Dumnezeu), că El și-a pus sufletul Său pentru noi. Și noi sintem datori să ne pune sufletul pentru frați” (I Ioan 3, 16). Iar Sfîntul Apostol Petru adaugă: „Că Hristos a pătimit pentru noi, lăsîndu-ne pildă ca să pășim pe urmele Lui” (I. Petru 2, 20—21). Intr-adevăr, așa după cum o

să-L piardă”, ne spune Sfîntul Evanghelist Matei (27, 20). Ura și rețea credință a celor ce acuzau pe Iisus se vede și de acolo că deși erau dușmani neîmpăcați ai împăratului roman, to-

floare frumos mirositoare, cu cît o fărîmițezi cu atît pare că te îmbată mai mult cu mirosul ei plăcut, la fel și Iisus, cu cît răutatea și ne-

(Continuare în pag. 4)

Despre Patimile Mîntuitorului

(Urmare din pag. 3)

recunoștința oamenilor creștea mai mult față de El, cu atît creștea și dragostea Lui față de ei.

Sfinții Apostoli, credincioși învățăturii și îndemnurilor Mîntuitorului, care s-a dat pe Sine de nenumărate ori pildă de urmat, își modelează viața lor după pilda vieții lui Iisus. Pilda vieții Mîntuitorului însă este recomandată de Sfinții Apostoli tuturor creștinilor, pentru a fi urmată de aceștia în viața cea nouă și sfîntă pe care o au de dus. „Fiți dar următori lui Dumnezeu, ca niște fii iubiți și umblați întru dragoste, precum și Hristos ne-a iubit pe noi și s-a dat pe Sine pentru noi prinos de jertfă lui Dumnezeu” (Efes. 5, 1—2).

Să urmăm dar Mîntuitorului Iisus Hristos, căci creștin înseamnă om al lui Iisus Hristos, înseamnă a face ceea ce El cere de la noi, adică ceea ce ar face El în locul nostru. Fiecare din noi deci, în locul în care ne găsim și după talanții pe care îi avem, să gîndim, să vorbim și să lucrăm așa cum ar gîndi, ar vorbi și ar lucra Iisus în locul nostru.

Din suferințele și jertfa Mîntuitorului însă mai avem de învățat încă un lucru și anume acela că faptele cu adevărat mari în viață, care aruncă valuri de binefacere peste oameni, se fac totdeauna cu dragoste și de obicei prin jertfe, prin sacrificii. Zidim o lume nouă, mai dreaptă și mai bună, care cere nu puțină sudoare. Să ne dăm și noi partea noastră de muncă și de jertfă pentru făurirea ei.

Diacon Gh. Papuc

Cooperația de consum

(Urmare din pag. 1)

Cooperația de consum s-a întărit. Numărul membrilor a crescut în 1958 la 5.200.000, adică la aproape 60% din populația adultă de la sate. Din 1954 pînă în 1958 au intrat în cooperative de consum peste 300.000 țărani muncitori. Fondul social, depus de membri, a crescut în acest timp cu 80 milioane lei. În multe comune, adunările generale ale cooperativelor au hotărît majorarea părților sociale subscrise de la 50 lei la 100 lei, și chiar mai mult.

Pe lîngă schimbul dintre oraș și sat, cooperația de consum a obișnuit pe țărani muncitori cu munca în comun, cu grija de bunul obștesc, și i-a pregătit să înțeleagă superioritatea gospodăriei colective față de gospodărirea individuală. Astfel ea a fost un factor însemnat în transformarea socialistă a agriculturii.

Guvernul a sprijinit și sprijină cooperația de consum ca ea să devină o organizație tot mai puternică, să contribuie la dezvoltarea schimbului dintre oraș și sat, la ridicarea nivelului de trai, material și cultural, al țărănimii muncitoare și la îndrumarea țărănilor muncitori pe calea socialismului.

Redactor : Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

† Preotul Zaharie Mihălțianu

În ziua de 16 ianuarie 1959, după lungi și grele suferințe, a încetat din viață, vrednicul de pomenire, preotul pensionar Zaharie Mihălțianu din Ciugud-Limba, protopopiatul Alba-Iulia, în vîrstă de 77 ani.

După o activitate bogată și plină de roade — păstorind mai bine de o jumătate de veac — rămășițele sale pămîntești au fost așezate, întru odihna cea veșnică, în cimitirul ortodox al parohiei Ciugud, de un sobor de preoți, în frunte cu P. C. protopop Victor Negrea.

Domnul, care l-a chemat la Sine, să-i răsplătească muncă și să-l primească între aleșii Săi!

Preot I. Lașiță

† Preotul Partenie Colhon

În luna ianuarie 1958 trece la cele veșnice preotul Partenie Colhon din Laz, protopopiatul Sebeșului, în etate de 68 ani, după o activitate rodnică desfășurată în parohia sa natală, timp de 42 ani.

A fost un preot vrednic, călăuzit de o adevărată chemare preoțească.

Datorită meritelor sale, de tînăr, a fost distins cu brîu roșu; din 1929—1946 este membru în Consistoriul spiritual al Arhiepiscopiei de Alba-Iulia și Sibiu, iar din 1946—1952, președintele acestui Consistor.

Regretat de preoți și parohienii săi iubiți, a fost prohodit de P. C. Sa Traian Belășcu, vicarul Arhiepiscopiei de Alba-Iulia și Sibiu, P. C. Cons. Arh. Gheorghe Secaș, P. C. inspector eparhial Ioan Nicoară și de soborul preoților din protopopiatul ort. rom. al Sebeșului, în frunte cu P. C. protopop Ioan Besoiu.

Fie-i memoria binecuvîntată!

Preot I. Lașiță

† Cîntărețul bisericesc Augustin Neghirlă

În ziua de 26 ianuarie 1959 a fost înmormîntat cîntărețul bisericesc din parohia Răvășel, raionul Agnita.

A fost un vrednic slujitor al stranei timp de 31 ani și un mare luptător pentru unificarea bisericilor romîne surori.

Slujba înmormîntării a fost oficiată de c. preoți Grigore Hampu și Victor Gîrlonța, care în cuvîntările rostite au arătat credincioșilor vrednicia răposatului și regretul pe care-l lasă în urmă în inimile celor care l-au cunoscut și iubit.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Protopop Zare Vitalie

Indemnăm pe credincioșii Bisericii noastre să se înscrie, să participe activ la lucrarea lor, să vîndă cantități sporite de produse agricole prin contractări și achiziții și să sprijinească lupta de transformare socialistă în agricultură.

T. R.

† Protopopul Gheorghe Popescu din Zlatna

În ziua de 15 februarie 1959 protopopul Gheorghe Popescu, în al 67 an al vieții, după 41 ani de activitate publică și 39 ani de preoție, a trecut la cele veșnice. Un atac de inimă l-a atins tocmai în timpul sfintei liturghii după prefacerea sfintelor daruri în momentul rostirii ecteniei „Mai ales ....”.

Născut din familie de țărani din Valea Dosului, a fost înzestrat de bunul Dumnezeu cu însușiri alese și inteligență sclipitoare.

A urmat la liceele confesionale din Brad și Brașov.

Tînărul elev și student, încercat, prin pierderea timpurie a părinților, a găsit un ajutor moral și material la distinșii directori de liceu Dr. Al. Bogdan și V. Onițiu din Brașov și așa a terminat liceul cu rezultat strălucit.

Studiile teologice le-a urmat la vechea noastră școală preoțească „Institutul Andreian”, în cursul anilor 1914—1917 la Sibiu și Oradea Mare. Prin voința unanimă a poporului, a fost așezat preot al parohiei Zlatna, unde și-a închinat toată viața și strădania sa în slujba sf. biserici și credincioșilor.

Străduința mare a preotului și protopopului Gheorghe Popescu a fost sporirea credinței și îndreptarea credincioșilor pe calea mîntuirii.

A îmbogățit bunăstarea și podoaba bisericii sale, fapt pentru care această parohie a fost numită centru de protopopiat, iar preotul ei protopopul tractului Zlatna.

În toată viața sa a fost stăpînit de un fericit optimism creator și avîntat — de același entuziasm pentru misiunea bisericii în mijlocul credincioșilor, care stîrnea admirație, curaj și muncă rodnică între preoții conduși, credincioșii săi și toți care l-au cunoscut și iubit.

Clipa morții nu-l putea găsi în alt loc, ci numai în fața sf. altar, căruia i-a jertfit și închinat toată strădania unei vieți omenești.

Ultima liturghie întreruptă aici pe pămînt, cu voia Părintelui Ceresc, o va împlini în ceruri cu sfinții îngeri, cu care, o viață întregă s-a întrecut, preamărind pe bunul Dumnezeu, prin alesele sale daruri preoțești.

Fie ca amintirea lui să rămînă între noi și memoria binecuvîntată.

Pr. Clonța Ioan

